



ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον ἐν Ἀθήναις,
πρὸ πλουτίζουσι οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ἕρηκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τεφερία — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐ μ ε.
Μέσ' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιά δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ τοῦ Ἰουλίου
καὶ μάρτυρος Προχόρου τοῦ ὁσίου.

Νούμερο εἴκοσι ἑπτὰ,
κι' οὔτε δανείζουν πρὸ λεπτά.

Ἄς ἴπῳ καὶ κάτι
γιά τὸ Παλάτι.

Τώρα ποὺ τόσαις συμφοραῖς πλακόνουν τὴν πατρίδα,
τώρα ὅπου ξεφύτρωσε κι' ὁ Ράλλης Κολονέλος,
τώρα ποὺ εἶναι γιὰ παρὰ τὸ μάτι μας γαρίδα,
τώρα ποὺ τρίγες κόντεψε νὰ βγάλη κι' ὁ Σεμτέλος,
τώρα ὅπου ἀκρίβηνε ἀκόμη καὶ τ' ἀλάτι,
φωτιά μεγάλη ἀναψε καὶ μέσα ἔστο Παλάτι.

Καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε γῆς Μαδιάμ νὰ γίνῃ
καὶ τοῦτο τὸ κειμήλιον τῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων.
καὶ σὲ μιά ἡμέρα μοναχὰ ἐρείπια νὰ μείνῃ
πρὸς λύπην τῶν Τραπεζιτῶν καὶ τῶν Κοτζαμπασήδων.
Ἄλλ' ὡς ἐκ θεοῦ θαύματος τρίτην φορὰν ἐσώθη,
κι' εὐθὺς ἀνεπτερώθησαν οἱ ἐθνικοὶ μας πόθοι.

Τὸ ἔακουσθὸ Παλάτι μας στέκει ὀρθὸ καὶ πάλι . . .
χαρῆτε. δέσποιναι ἀρραὶ, χαρῆτε, δεσποινίδες,
καὶ νέοι ὄραιότεροι θά ξαναγίνουν μπάλοι,
μαγευτικὰ θεάματα, τραπέζια κι' ἐσπερίδες.
Γιὰ τὴ φωτιά τοῦ Παλατιοῦ ποσῶς μὴ λυπηθῆτε,
καὶ πάλι μέσ' ὅτῃς σάλαις του θά σφικταγκαλιασθῆτε.

Ὡ σὺ Παλάτι λατρευτὸ προσφιλεστάτων χρόνων
μὲ τὰ λευκὰ σου μάρμαρα καὶ τὸ πτωχὸ μας στέμμα,
ποὺ μέσα ἀπὸ λείψανα μαρτυρικῶν ἀγώνων
ἡ δόξα τὸ ἐξέθαψε βαμμένο μέσ' στὸ αἷμα.
Παλάτι μας καμαρωτὸ καὶ μυρριοζηλεμμένο,
μὲ δάκρυα κρυφῆς χαρᾶς κι' ὀνειρατὶ κτισμένο.

Ἄ ! ὅταν ἦσουν μιά φορά καμάρι ἔστην πατρίδα,
ὅταν ἐφαίνεσο ἀγγὴ τόσων χρυσῶν ὀνείρων,
κι' ἡ γαλανὴ σημαία σου μὲ γαλανὴ ἐλπίδα
ἔστας αἵρας ἐκυμάτιζε τῶν Ἀττικῶν ζεφύρων.
Ὅταν ἀκόμη ἔβλεπες τριγύρω εἰς τὸν θρόνον
τοὺς γίγαντας τῆς γενεᾶς ἐκείνης τῶν ἀγόνων.

Τότε δὲν ἔπερνες φωτιά καὶ μ' ἕνα σπέρτο μόνο,
κι' ἂν ἀναβες καμμιὰ φορά θά σ' ἔκαιαν ἐκεῖνοι,
ποὺ μὲ τὰ ἴδια χέρια των ἐστήλωσαν τὸν θρόνο . . .
φθάνει αὐτοὶ νὰ τῷθελαν κι' ἐγίνεσο καμίνι.
Κι' ἂν ὅτῃς παληαῖς ἡμέραις μας φωτιά καὶ σὺ ἐπῆρες,
μὰ ἦσαν οἱ σπινθῆρες σου πολεμικοὶ σπινθῆρες.

Ἄλλ' ὅμως τώρα ἔστους καιροὺς τῆς τρυφηλῆς εἰρήνης,
ποὺ μόνον πόθος πλουτισμοῦ φλογίζει τοὺς πολίτας,
ποὺ χαβριαρόχανο καὶ σὺ κατήνησες νὰ γίνῃς,
ποὺ βλέπεις μέσ' ὅτῃς σάλαις σου τῆς Μπόρσας τοὺς μεσίτας
καὶ συρφετοὶ Τραπεζιτῶν καταφιλοῦν τὸν θρόνο,
ὄαν νὰ ἐκτίσθῃς μ' ἄχυρο ἀνάβεις κάθε χρόνο.

Ἄλλ' ὅμως πρὸ καλλίτερα μαθὸς σωρὸς νὰ γίνῃς
καὶ ἄσμα ἐπικηδεῖον ἔστην τέφρα σου νὰ ψάλλω,
κι' ἤθελα στάκτη ἔστη φωτιά της τρίτης ν' ἀπομείνῃς;
μήπως ἐπάνω εἰς αὐτὴν στηθῆ Παλάτι ἄλλο,
ἀστράπτον ἐγκαλλώπισμα τοῦ Δήμου τῆς Παλλάδος,
κι' Ἀνάκτορον μιᾶς σεμνῆς κι' ἡρωικῆς Ἑλλάδος.